

men, saaledes at man altsaa giver den Vinskatlov, vi vedtog i Foraaret, den lille Forlængelse paa nogle Maaneder, som bringer den til at udløbe den 31. Marts 1921 sammen med de andre.

Saa kommer jeg til de foreslaaede nye indirekte Skattelove, og der maa jeg sige, at nu har virkelig den højtærede Finansminister løbet Kompasset rundt. Eller man kan ogsaa bruge et Billede, hentet fra en anden Sfære: nu har han søbet Kaalen. Thi alle de forskellige Forhøjelser af Luksus-skatte, som enten er gennemførte af Venstre-regeringerne under stærk Protest fra den højtærede Finansministers Parti, eller som er foreslaaede af os under de senere Aars Situationer, og som man har rettet heftige Bebrejdelser mod os for og modsat sig, dem er man nu indtil det sidste Suk gaaet ind paa, endogsaa Forlystelsesskatten, som jo var saa kulturredelæggende og meningsløs o. s. v. Jeg skal ikke optage Tiden med at oplæse de mange forskellige Bemærkninger fra den højtærede Finansminister selv og andre om denne Skat; man har udtømt omtrent alle Sprogets stærkeste Ord over den. Nu fordobler man den! Og man gaar videre, end jeg, der i sin Tid foreslog denne Skat, ønskede at gaa. Ikke alene fordobler man den — det kan ligge i Dyrtidsforholdene, og jeg skal ikke rejse nogen Indvending imod denne Fordobling —, men man strækker den ud over et Omraade, hvor den efter min Mening ikke bør være. Man foreslaar, at den skal ramme Sportsopvisninger, selv om der ikke ved dem optræder professionelle Idrætsudøvere og ikke er knyttet Totalisatorspil dertil. Det var disse Undtagelser, der var gjorte i Loven om Forlystelsesskat af 1911, at kun saadanne Sportsopvisninger, med hvilke der var forbundet decideret Erhvervsøjemed, skulde rammes af Skatten, og det havde vi en meget god og gyldig Grund til, idet en Skat som den, der er foreslaaet af den højtærede Finansminister, vil komme til at genere vore Skytteforeninger, vore Idrætsforeninger og alt det store og uegennyttige Arbejde for Legemsøvelsers og Sportens Fremme, der drives her i Landet, paa en meget følelig og meget uheldig Maade. Jeg kan derfor slet ikke følge den højtærede Finansminister i denne Tilføjeelse til Skatten. Han er nu blevet saa begejstret for Forlystelsesskatten, at han slet ingen Ende ved paa, hvordan han vil anvende den. Men hos os andre, som er gamle Venner af denne Skat, brænder Ilden med en mildere Flamme, og vi ønsker ikke at ramme disse Sportsopvisninger, som decideret ikke har Erhvervsøjemed. Det

var i 1916, at jeg foreslog baade at forhøje Forlystelsesskatten. . . . (*Finansministeren* [Brandes]: Ganske urimeligt!). Ja, det er altid ganske urimeligt, naar jeg foreslaar det, men saa kommer det gerne dertil, at et Par Aar efter finder den højtærede Finansminister det ganske rimeligt. Forholdet er nu netop dette, at det var endnu mere rimeligt den Gang, for er der noget, der har karakteriseret Krigsperioden og den Pengerigelighed, der har været i store Samfundsklasser, navnlig i København, saa er det det ligefrem fabelagtige Opsving, Forlystelselivet har taget i København og i de andre store Byer over hele Landet, særlig i de Kredse, der har tjent paa Krigen; og var der noget Tidspunkt, da det var rimeligt at tage fat derpaa ad Beskatningens Vej, var det netop den Tid, da alle de store Indtægter var der. Nu kommer den højtærede Finansminister, som det oftere er sket, en eller flere Postdage bagefter og kommer med Skatten paa en Tid, hvor det maaske ikke er saa paakrævet som den Gang; men nu er det naturligvis den højeste Visdom.

Med Hensyn til Motorkøretøjerne kan jeg billige — jeg nævnedes allerede i 1916, at man burde tage en ekstra Beskatning paa Luksusmotorkøretøjer —, at den højtærede Finansminister nu vil udnytte dette Skatteobjekt. Man kan sige, at der svares allerede Skat, nemlig efter Automobilloven; men denne Skat er for det første ret lav, og dernæst er Skatten indrettet saaledes, at den efterhaanden næsten udelukkende er kommet til at tilfalde Kommunerne, hvilket i og for sig er en overordentlig rimelig Ting. Da disse Køretøjer slider i høj Grad paa Vejene, er det meget rimeligt, at det bliver Amtskommunerne, der faar det væsentlige af Skatten; men det er altsaa et Formaal for sig, en Skat for sig. Det, jeg foreslog i 1916, var at tage en ekstra Skat til Staten, og det er det, den højtærede Finansminister nu er kommet til at mene kunde være rigtigt. Men jeg finder ikke, den højtærede Minister har bygget sit Lovforslag op paa en god og hensigtsmæssig Maade. Jeg finder, at det, der er Princippet i den nuværende Automobilskat, er meget bedre og langt rationellere end det, der her er foreslaaet. Det, som jeg særlig finder er bedre i den gældende Lov, er dette, at Beskatningen retter sig efter Hestekraft, dog saaledes, at der er forskellige Skatteklasser: indtil 6 HK er Skatten 10 Kr. pr. HK, fra 6 til 12 HK 14 Kr. og over 12 HK 18 Kr. Det er altsaa en Beskatning pr. Hestekraft indenfor Klasser, der betegner Automobillets Størrelse og Ydeevne. Nu er dette vel ikke